

*Iné zrná padli do dobrej zeme
a priniesli úrodu: jedno stonásobnú,
iné šesťdesiatnásobnú
a iné tridsaťnásobnú.
Kto má uši, nech počúva!*

Mt 13, 8-9

Ratolesť

Číslo: 1

Časopis kresťanskej mládeže

Nepredajné

Čvirikali vrabce

Nie nás, Pane...

Detské okienko

Mamutí kel

Kolobeh života

Ach, tá dnešná mládež...

Milí naši,

prihovárajú sa vám mladí (nielen) z mládežníckeho spevokolu Boží šramot. Ponúkame vám prvé číslo (a pevne veríme, že nie posledné) nášho časopisu *Ratolesť*.

Nápad vytvoriť časopis, ktorý by bol hlavne o nás - Lóťanoch, vznikol spontánne a bol prijatý s úprimným nadšením, ako to už medzi mladými býva. Skôr, než sme sa s chuťou pustili do práce, informovali sme o tomto nápade nášho duchovného otca. Podporil nás a ochotne nám pomohol a poradil vždy, keď sme to potrebovali. Čo vám teda ponúkame?

V prvom rade má časopis funkciu informačnú. Napríklad sa dočítate, o čom si **Čvirikali vrabce** v našej dedine. V **Osobnostiach duchovného života** vám postupne predstavíme tých, ktorí sa nebáli vykročiť cestou zasvätenou Bohu v reholnom či kňazskom povolaní a zároveň ich niečo spája aj s našou obcou. Pokúsime sa priblížiť vám dejiny našej obce v seriáli s mierne provokujúcim názvom: **Vieš, kde žiješ?** Rubrika bez názvu: „???“ chce upozorňovať na rôzne problémy, s ktorými sa stretávame. Radi uvítame vaše príspevky, podnety, návrhy či názory - aj anonymné, pokiaľ nebudú odporovať morálno - etickému kódexu a kresťanským zásadám. Svoju dvojstránku si tu vždy nájdú aj **deti**.

Nápadov sme mali na začiatku dosť, ale ako je (nielen) v na-

šej krajine zvykom, aj my sme museli výber príspevkov podriaďiť momentálnej finančnej situácii. Ak si *Ratolesť* nájde svojich čitateľov (a tiež sponzorov), plánujeme ho vydávať štyrikrát do roka. Časopis je zatiaľ nepredajný, ale môžete ho podporiť dobrovoľným príspevkom. Veríme, že s Božou pomocou sa *Ratolesť* bude môcť ďalej rozvíjať.

A prečo práve *Ratolesť*? Prvý impulz nám dalo Sväté písmo: „*Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne*“ (Jn 15,4). *Ratolesťami* nazývame aj naše deti, keď z nich máme radosť. A radosť sme pociťovali aj my pri tvorbe tohto dielka. Ako sme túto náročnú úlohu zvládli, môžete dnes posúdiť aj vy.

Majka a kol.

Obsah

Slovo na úvod	2
Obsah	2
Príhovor duchovného otca	3
Čvirikali vrabce	4
Ach, tá dnešná mládež	6
Nie nás, Pane... ..	9
Deťom	12
Mamutí kel	14
Kolobeh života	15

Vo farnosti Veľké Lovce bolo od začiatku roka 2003 pokrstených 13 detí, sviatosť manželstva si udelili 2 páry a navždy nás opustilo 12 farníkov. Údaje za posledné tri mesiace uvádzame konkrétne.

Boli pokrstení:

jún - Samuel Imrich Kuruc
júl - Radovan Ďurina

Prvé sväté prijímanie prijali:

Miroslav Amrich, Juraj Bako, Ladislav Havlíček, Andrea Kliská, Lucia Krajčovičová, Zuzana Krasňanová, Roman Krnáč, Ľuboš Kukučka, Štefan Kukučka, Dušan Kuruc, Dominika Kurucová, Pavol Macek, Dáša Náplavová, Radka Petričková, Martin Sallai, Miroslava Slivoňová, Kristína Szénaszská, Martina Szolárová, Martina Šinková, Adriána Štrbová, Patrik Tinák

Sviatosť manželstva prijali:

máj - Peter Lelovský a Eva Brániková
júl - Maroš Šándor a Marianna Krasňanová

Opustili nás:

máj - Peter Pinteš, František Bossányi
jún - Anton Habrman, František Haucke
júl - Emil Jurík, Anna Juričková, Štefan Remiš

Časopis *Ratolesť* - spolupracovali:

Zodpovedná osoba: Mária Hačková
Grafická úprava: Marek Krasňan
Ilustrácie: Helena Števlíková, Petra Zemaniková
Redakčná rada: Milka Jarošová, Petra Zemaniková, Michaela Slivoňová, Jana Hačková, Erika Zemaniková
Vydal: Boží šramot Veľké Lovce
Vydané dňa: 30. 7. 2003
Sponzor: eRko Veľké Lovce, Boží šramot

Mamutí kel

História našej dediny sa začína už v dávnom praveku. Dokazujú to aj nálezy v katastri obce. Napríklad na Zákostolí sa našli rohy pratura (môžete ich vidieť v našom múzeu), kosť z mamuta a vraj sa v dedine objavil aj mamutí kel, ktorý sa však vplyvom poveternostných podmienok rýchlo rozložil a nezostala po ňom žiadna hmatateľná stopa. Pratur aj mamut boli súčasníkmi. Vymreli asi pred 10 000 rokmi, čo je na prelome paleolitu (staršia doba kamenná) a mezolitu (stredná doba kamenná). Samozrejme, že už v tomto období žili na našom území aj ľudia, typu **homo sapiens**. Prítomnosť človeka na území Slovenska dokazujú mnohé archeologické vykopávky. Na území Veľkých Loviec sa však rozsiahlejší archeologický výskum nekonal, preto nemôžeme s určitosťou tvrdiť, že tu žili aj nejakí ľudia. Nedá sa to vylúčiť ani potvrdiť.

Musíme si aj uvedomiť, že v období, v ktorom mamuty žili, sa striedali doby ľadové a medziľadové. Pre pravekého človeka bolo preto ťažké žiť v ustavičných a silných mrazoch. Počas ľadových dôb sa sťahoval viac na juh a počas dôb medziľadových sa presúval späť severnejšie. Podobne to bolo aj so zvieratami, ktoré zasa chodili za potravou.

Ako vieme, mamuty boli veľké a robustné zvieratá podobné slonom, s tým rozdielom, že mali hustú srst, ktorá ich chránila pred mrazmi. Keďže žili aj v oblasti našej obce, môžeme predpokladať, že praveký človek chodil do tejto oblasti, aby si ich ulovil.

A ako sa dali uloviť tieto zvieratá? Na lov človek nikdy nechodil sám, ale vždy v skupinke s ďalšími lovcami. Vykopali veľkú jamu, do ktorej mamut skôr, či neskôr spadol a potom ho nechali vyhladovať, prípadne ho ešte dobili ostrými kameňmi. Z mamuta, tak ako aj z iných zvierat dokázali zužitkovať všetko. Mäso samozrejme ako potravu, kosti na stavbu príbytku a srst na odev, prikrývku a tiež ako strechu.

Ďalšou možnosťou, prečo sa tu mamutí kel našiel je, že územím našej obce iba prechádzal a bol už tak vysilený, že tu zahynul.

Pravdy sa však už asi nedopátrame, preto nám musia stačiť iba dohady.

Miška

„Nech sa všetci synovia a dcéry Cirkvi jednomyselne a súhlasne snažia, aby sa spoločenské komunikatívne prostriedky bez meškania a s tou najväčšou pričinnivosťou účinne upotrebovali v rozmanitých apoštolských dielach, ako si to vyžaduje stav vecí a časové okolnosti, predchádzajúc škodlivé iniciatívy, zvlášť v tých krajoch, ktorých mravno-náboženský vývin si žiada súrnejšie opatrenia Taktiež laici narábajúci týmito prostriedkami sa majú usilovať byť Kristovými svedkami Nech sa predovšetkým podporuje dobrá tlač treba budovať a rozvíjať katolícku tlač vo vlastnom zmysle, to jest, ktorú vydávajú buď katolícki veriaci s tým úmyslom, aby stvárnili, utvrdzovali a šírili verejnú mienku v súlade s prirodzeným zákonom a katolíckou náukou i mravnosťou aby si mohli utvoriť kresťanský úsudok o všetkých udalostiach“ (porov. „Inter mirifica“ bod 13-14; Dokumenty II. Vatikánskeho koncilu II.; SSV 1972; str. 274).

Ani sa mi nechcelo veriť, že za myšlienkou bude tak skoro nasledovať čin. Len akosi mimochodom, po sv. omši, na terase pred sakristiou ma zastavili mladí, že by chceli vydávať časopis, asi tak raz za tri mesiace, kresťanský orientovaný. Čo ja na to? Bol som milo prekvapený, ihneď som súhlasil s upozornením, že v dnešnej ekonomickej situácii sa ťažko nachádzajú financie na takúto činnosť. Nech porozmýšľajú... ja ich v tomto diele aspoň morálne podporím.

Domnieval som sa, že projekt bude dozrievať niekoľko týždňov. No už o pár dní prišli mladí za mnou s návr-

hom na rozhovor a doslova za dva týždne mám pred sebou prvý návrh prvého čísla **Ratolesti**.

Pre mladých je charakteristická dynamičnosť a radikalizmus - keď áno, tak hneď! Ja by som to sformuloval takto: „Pane Bože daj, ale hneď! Včera bolo neskoro.“ Na adresu „Lóťanov“ hovorievam: „Nemožnosti robia na počkanie a zázraky do troch dní“. Splnilo sa to aj v tomto prípade.

Tak môžem s radosťou, vo veľmi krátkom čase od zrodu myšlienky, vyprevať na cestu prvé číslo časopisu kresťanskej mládeže vo Veľkých Lovciach **Ratolest**. Prajem všetkým nadšencom, ktorí sa podieľajú na jeho vzniku, aby ich nadšenie nevyprchalo, odvahy ich neopustila, pero im nezhrdzavelo a dobré nápady sa im nevyparili.

Žehnám časopisu, i jeho tvorcom, aby aj takouto formou upevňovali kresťanské pravdy a hodnoty v myslení a konaní nielen mladých, ale aj tých, čo už boli mladými, a teraz sa na mladých dívajú raz s obdivom, inokedy so závisťou, alebo až s príliš veľkou kritičnosťou.

Váš duchovný otec Karol

☼ Tisíce mladých ľudí, neuveriteľná atmosféra, precítená Božia prítomnosť, spev, tanec na oslavu Boha - to všetko ste mohli zažiť 2. - 3. mája v mestskej športovej hale v Trnave na hudobnom gospelovom festivale Lumen, ktorý už tradične organizuje náš rodák, salezián Emil Šafár. Ak ste sa nezúčastnili, prídte o rok a neľutujte.

☼ Deň matiek: Aj v našej obci mamičkine tváre rozžiarili ich deti úsmevom v deň ich sviatku, keď sa im predstavili bohatým programom, ktorý pre ne s láskou pripravili. Vďaka patrí aj pani učiteľkám, či pánom učiteľom, ktorí sa deťom venovali a viedli ich tak k úcte k vlastným rodičom.

☼ Po dvoch rokoch nás príjemne prekvapili žiaci Základnej školy, ktorí pod vedením Mgr. Martina Brezánskeho a Ing. Anny Krajčovičovej nacvičili divadelné predstavenie. Pôvabná Maškrtná princezná nás presvedčila o tom, že priveľa sladkostí brušku škodí a úsmevy na tvári nám vyčaril Kubo v rozprávke Ako princezná hádala až prehádala.

☼ 24. mája sa konala prvá púť detí a mládeže Bratislavsko - trnavskej arcidiecézy v Marianke. Bohaté zastúpenie mal aj Šurianský dekanát. Z Veľkých Loviec sme putovali desiaty. Na púť sme sa pripravovali takmer tri mesiace katechetickými stretnutiami. V Marianke sme sa pomodlili krížovú cestu, vypočuli sme si katechézu, pekné piesne v podaní rôznych detských zborov a občerstvili sme sa pri prameni. Vyvrcholením púte bola slávnostná svätá omša.

☼ Plagát s pozvánkou na muzikál Slová, ktorý pripravila novozámocká mládež, nezostal nepovšimnutý. 30. mája večer sme boli svedkami príbehu, ktorý možno poznajú viacerí z vás. Večne zaneprázdnený, pracovne vyťažovaný otec, dospievajúca dcéra, ktorá má pocit, že ju nikto nechápe a starostlivá matka a manželka (v požehnanom stave), ktorá si večne kladie otázku, kde urobila vo výchove svojho dieťaťa chybu. Sugestívna hudba, pekný hlasový prejav mladých ľudí, tanec, hra so svetlom, to všetko prispelo k hlbokému kultúrnemu zážitku všetkých divákov, ktorí si uvedomili, že to, čo rodinu spája alebo rozdeľuje, spôsobujú obyčajné slová. Záleží len od nás, či do nich vložíme svoju lásku a úctu alebo hnev, roztrpčenie, či urážky. Autorovi scenára, hudby a režisérovi v jednom - Danielovi Mihókovi, sa podarilo

Kvíz:

1. Kto je matkou Pána Ježiša?

- a) Alžbeta
- b) Mária
- c) Marta

2. Ktorý z apoštolov bozkom zradil Pána Ježiša?

- a) Judáš
- b) Tomáš
- c) Peter

3. Kde si postavil dom múdry muž z podobenstva o dvoch staviteľoch?

- a) na pláži
- b) na kopci
- c) na skale

4. Ktorý z apoštolov dostal prívlastok neveriaci?

- a) Ondrej
- b) Tomáš
- c) Ján

5. Ako nazývame troch kráľov, ktorí sa boli pokloniť malému Ježiškovi?

- a) mudrci od západu
- b) mudrci zo severu
- c) mudrci od východu

6. Kto boli prví ľudia?

- a) Kain a Ábel
- b) Adam a Eva
- c) Abrahám a Sára

7. Doplň názov podobenstiev:

- Podobenstvo o strate nej
- Podobenstvo o horčičnom
- Podobenstvo o synovi

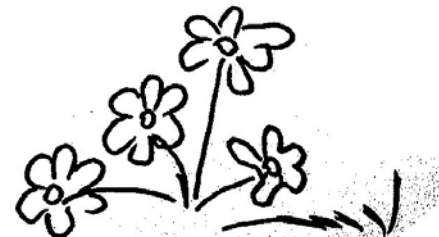
8. Ako sa volal kráľ, ktorý chcel zabiť malého Ježiška?

- a) Šalamún
- b) Nabuchodonozor
- c) Herodes

Rubriku pre vás pripravili:

Mili, Petra a Erika

Ach, tá dnešná mládež...

„Fíha, to už je ...násteho? To už nemám veľa času.“ V hlave sa mi premietol zoznam možných kandidátov. Ten pôjde určite, tamtých budem musieť trochu prehovárať, ale to je ešte stále málo... No nevádi, nejako len bude, musím sa spýtať samotných chlapcov, koho by mi odporučili. A čo baby?

Keď som otvorila zošit s výstižným názvom Procesie, hneď som si uvedomila, že budem mať problém. Z mojich zápiskov vyplynulo, že už zopár rokov je niekoľko krojov nezvestných. Vlastne by ich všetkých malo byť dvadsaťštyri, a hoci v takomto počte sú potrebné len raz v roku, stalo sa pravidlom, že do kroja sa oblečie maximálne šesťnásť až osemnásť dievčat - zväčša tých istých. Môžem len hádať, kde sú tie zvyšné. S tým sa musí niečo urobiť, veď kroj sa predsa nedá len tak stratiť. Avšak kde ich hľadať? Napadlo mi, že sa popýtam zopár dievčat, ktoré sa z rozličných príčin aktívnej účasti na procesii vzdali.

- Ja kroj nemám, ja som ho vrátila!
- A komu?
- Vlastne som ho dala tej a tej.

Teda bežím za označenou osobou.

- Tuším som bola raz oblečená, ale potom som nemohla prísť.
- A kroj je kde, ešte ho máš?
- Tuším už nie...
- A kde je teda?
- To bolo dávno, ja si to už ani veľmi nepamätám...

Podobné scenáre sa zopakujú ešte niekoľkokrát. Teda hrať sa na Sherlocka ma už nejako zvlášť nebaví - hlavne pri nulovom výsledku. Asi musím zmeniť taktiku. Veď v kostole máme nástenku, tak ju využijem. S nádejou som na ňu prišpendlila oznam o novej potrebnej evidencii krojov a netrpezlivo som čakala, kedy sa dočasné majiteľky ozvú. Po dvoch mesiacoch som to vzdala.

Kroje patria kostolu, nech teda poradí pán farár. Po krátkej porade sme sa zhodli, že taká vec ako kroje sa nemôžu vypariť, len sa nám trochu vymkli spod kontroly. Nástenku ľudia zrejme neberú vážne, vyhlásia to teda v kostole:

iné krajiny? A kde sa Vám najviac páčilo?

K: Niekoľkokrát som bol ako turista v Rusku. Chodieval som do Maďarska. Bol som dvakrát v Mariazelli. Bol som v Ríme... veľmi silný dojem na mňa urobili katakomby... Pri mori som bol v Bulharsku a Juhoslávii - a to som prešiel autom. Autom som bol aj v Grécku.... Atény, Korint, Delfy, kláštory v Meteore, Epidauros, dejisko Olympijských hier, Mykény, Kyklopské stavby a stĺpy staršie ako 2000 rokov v rozvalinách. Predstavoval som si ich v plnej sile a kráse, keď stáli...

Aké silné a dynamické muselo byť kresťanstvo, ktoré sa dokázalo ujať a šíriť v tieni takejto kultúry a dokázalo ju prekonať. Aká sila je (bola?) v kultúre života!

Dnes sa znova začína šíriť pohanstvo s kultúrou smrti. No chyba nie je v kresťanstve, ale v nás ľuďoch, pretože sme len formálne kresťania, bez dynamiky života kresťana. Všetky veci, ktoré robíme a budeme robiť v Bohu, dočkajú sa úspechu, pretože Boh bude s nami. A keď je Boh s nami, nič nie je nemožné - veď je to Božie dielo. Mne sa už veľakrát stalo, že keď som už bol naozaj v koncoch - a dielo ktoré som konal, bolo Božím dielom, Pán mi vždy pomohol.

Za rozhovor ďakuje

Janka

Michael Quist

Kňazova modlitba v nedeľu večer

(úryvok)

*Pane, dnes večer som sám.
Hlasy a zvuky z kostola pomaly
tichnu. Ľudia odišli.
a ja sa vraciam domov, sám.
Stretal som ľudí idúcich
z prechádzky.
Prešiel som okolo kina, valil sa
z neho dav.
Prešiel som okolo kaviarní, kde si
nedeľní hostia predlžovali radosť
sviatočného dňa.
Videl som deti hrajúce sa
na chodníku, deti, Pane, ktoré
nikdy nebudú moje!*

*Tu som, Pane. Sám.
Desí ma ticho, samota ma ťaží...
Všetko som Ti obetoval, Pane.
Ty si to všetko potreboval?
Ja som Ti to všetko dal, no predsa
mi je ťažko.
Ťažko je venovať Ti vlastné telo,
keď ono sa chce venovať druhému.
Ťažko je milovať všetkých
a nerybrať si jedného.
Ťažko je stisnúť ruku a nepodržať
si ju.*

a v nich som našiel zmienku o kňazskej vysviacke, kde sa ešte k tomu nachádzal taký malý obrázok, kde sa nič nedalo vidieť, no ja som asi vtedy pocítil taký prvý impulz: a čo tak stať sa kňazom?

V deviatej triede som si chcel podať prihlášku na stavebnú priemyslovku (pozn. redak.: vzťah k tomu asi majú, vid'. fara a kostol), ale otec sa vtedy stretol s riaditeľom školy a ten mu povedal, že s mojimi známami by ma zobrali bez prijímacích pohovorov na gymnázium - vtedy sa to volalo SVŠ - stredná všeobecnovzdelávacia škola, no a nakoniec som ju aj absolvoval. Rozmýšľal som ešte aj nad odborom kuchár-čaišník, pretože aj k tomu mám vzťah (pozn. redak.: mmhm, mali sme tú časť ochutnať jedlá z ich kuchyne a dosvedčujeme, že pán farár sa nestratia ani v tejto oblasti).

Napokon som sa stal kňazom a mojím celožitným krédom sa stal žalm 115/1:

„Nie nás, Pane, nie nás, ale svoje meno osláv.“

J: Stal sa Vám nejaký trapas, na ktorý si dnes s úsmevom spomínate?

K: U mňa sa trapasy vyrábajú ako na bežiacom páse od detstva až doteraz. Neviem, či si človek na trapas spomína s úsmevom, ja sa skôr cítim aj po dlhšom čase trápne. Keď som chcel v spoločnosti žartovať na vlastný účet, cukor do kávy som z nádoby (cukorničky) zobral najskôr do klieštikov, z klieštikov do prstov, položil na lyžičku a tú vložil do kávy. Cítil som sa veľmi trápne, keď som toto urobil akosi mimovoľne aj pri obede u pána biskupa... No na nejaký väčší si naozaj neviem spomenúť.

Ja mám takú zlú vlastnosť: rád verím ľuďom, a často až neskôr prídem na to, že mnohí zneužili moju dôveru... potom sa s tým trápim.

J: Vieme, že ste navštívili Svätú zem, navštívili ste aj nejaké

- ...prosím teda dievčatá, aby sa v sakristii zapísali čo najskôr, pretože procesia bude už o dva týždne...

Zajasala som. Toto už určite pomôže. Po týždni bolo zaevidovaných asi jedenásť krojov. Vyzeralo to sľubne. Po mesiaci moje nádeje pohasli pri čísle osemnásť. Oznam sa pre istotu ešte raz zopakoval.

Je sobota pred najväčšou farskou procesiou. Už počas týždňa som avizovala u niekoľkých náhodne stretnutých dievčat, aby v nedeľu nezabudli... U ostatných som sa spoliehala na ich zodpovednosť - veď procesia bola ohlásená, kroj doma majú, nuž po toľkých rokoch vedia, ako to funguje. Tiež som mala „istých“ aj šesť mládencov, ktorí mi svoju účasť prisľúbili po procesii v minulú nedeľu. (Vtedy som si myslela, že chlpské slovo má nejakú váhu, ale mienku som si potom opravila - prišli len traja, ostatní sa neunúvali ani ma upozorniť, že si to rozmysleli.) Stačilo pohľadať ešte dvanásť ochotných chalanov a tešiť sa na nedeľu. Kto si myslí, že to nič nie je, veľmi sa mylí. Poväčšine sa opakuje rovnaký scenár. Najprv si ráno prejdem telefónny zoznam. Začnem s tými, u ktorých predpokladám istú dávku ochoty:

- Ahoj, tu je Majka. Vieš, že zajtra bude procesia, tak ti volám, či budeš aj tentoraz ochotný prísť.

- Na čo? Na procesiu? Ja neviem...

- Nevieš? A budeš zajtra doma?

- Zajtra? A o koľkej to je?

- Hneď po veľkej svätej omši, veď to vyhlasovali...

- Tuším budem, ale neviem či prídem. Nerátaj so mnou na isto.

- To ale nie je odpoveď, ja musím vedieť, s kým môžem počítať a s kým nie.

- Keď ja ešte neviem.

- A kedy budeš vedieť? atď.

Rozhovor končí rôzne. Niektorí napokon po dlhšom prehovaraní sľúbi svoju účasť, iní odmietne úplne, iní sa vyhovára, až jeho trápenie ukončím ja, že teda zoženiem ochotnejšieho, ďalší mi oznámi, že nebude doma. Zhodnotím situáciu a prejdem do druhej fázy. Táto je omnoho lacnejšia a okrem toho mi pomáha udržiavať moju fyzickú kondíciu. Totiž sadnem na bicykel a hybám do dediny. Rozhovor prebieha podobne. Rozdiel je len v tom, že chlapci ma vidia, a tak nervózne prešľapujú medzi dverami, klopija oči k zemi a horúčkovo premýšľajú, na čo dôležitejšieho sa vyhovoriť, aby som ich „neotravovala“. Keď už aj ja strácam trpezlivosť a premýšľam, či to vôbec má nejaký zmysel, ako balzam na dušu zapôsobia na mňa slová: „Kedy?... No jasné, prídem. A čo budem niešť?“ Vtedy ďakujem Pánu Bohu,

Nie nás, Pane, ale svoje meno osláv

V tejto rubrike Vám chcem postupne priblížiť ľudí, ktorí celý svoj život zasvätili službe Bohu a ľuďom.

Ako prvého som oslovila nášho duchovného otca ThLic. Karola Krajčího. Za tých 14 rokov, čo sa o nás náš duchovný otec stará ako pastier o svoje ovečky, sme sa dozvedeli, že pochádza z malej dedinky Jablonové a jeho oči uvideli svetlo sveta 16. novembra 1947. Poznáme ho ako prísneho, ale dobrotivého kňaza, ktorý u nás dokázal veľmi veľa.

Svedčí o tom aj to, že pán arcibiskup sa vždy s radosťou vracia do našej malebnej dediny.

Poznáme ho za oltárom, ale poznáme ho aj mimo neho?

J: Aké ste boli dieťa? Chodili ste radi do kostola?

K: Myslím, že som bol také normálne dieťa. Také ako každé iné. Ja som vyrastal v malej dedinke, kde sme nemali kostol a tak, keď sme chceli ísť do kostola, museli sme šľapať 3,5 km do susednej dediny. V nedeľu sme chodili pravidelne, no cez týždeň už pomenej, pretože omše bývali o šiestej hodine ráno. Na konci štvrtého ročníka som začal miništrovať, takže do kostola som začal chodiť častejšie, ale nie každý deň. Bolo to veľmi namáhavé, keďže omša sa skončila o pol siedmej, a ja som nemal čo do ôsmej robiť, keďže vtedy sa nám začínala škola. Náboženstvo sa vyučovalo až večer, pretože nebolo zahrnuté v školskom rozvrhu. Moja rodičovská výchova bola iná ako je teraz. Ešte som ani do školy nechodil a už som vedel všelijaké modlitbičky,

samozrejme okrem tých základných ako je Otče náš, Zdravas, Verím v Boha, Anjel Pána...

J: A čo dievčatá? Mali ste aj vy nejakú lásku?

K: Ja som sa viac kamarátil s dievčatami ako s chlapcami, pretože som mal trochu inakšie záľuby ako majú chlapci. Napr. nerád som hrával futbal... Ale mal som vždy veľkú úctu k dievčatám. Spočívalo to aj v tom, že som si veľmi vážil svoju matku. Dievčatá som bral ako niečo krásne a krehké, čo by som svojou neokrôchanosťou ľahko rozbil... a vlastne ich tak vidím až doposiaľ. Rád som tancoval a chodil na zábavu.

J: Kedy ste si prvýkrát uvedomili, že by ste sa chceli stať kňazom?

K: Prvý taký impulz do mňa vošiel, keď som chodil do ôsmej triedy. Vtedy sa mi dostali prvýkrát do rúk Katolíckej noviny

že mi zoslal do cesty aj tohto milého človeka. Hneď sa mi bicykluje veselšie. V dobrej nálade sa zastavím u dievčaťa, ktoré má doma kroj, ale párkrát na to akosi „zabudlo“.

- Ahoj, idem okolo, tak som sa len zastavila, či si náhodou nezabudla, že zajtra máš prísť na omšu v kroji.

- Jáj, ale ja zajtra nemôžem, nebudem vtedy doma.

- Ale veď ja s tebou počítam, to si nemohla dať vedieť?

- (pokrčenie plecami a nevinný úsmev)

- Aspoň si niekomu ten kroj dala, nech ťa zastúpi?

- Nie, mám ho doma.

- Tak mi ho daj, skúsím teda ešte niekoho nájsť.

S náladou na bode mrazu rýchlo premýšľam, na koho sa obrátiť. Odrazu ma osvieti. Minule ma jedna študentka odmietla s tým, že počas procesie sa musí veľa učiť, ale teraz viem, že už má prázdniny, tak snáď neodmietne. Nemýlila som sa. S úsmevom kroj prevzala a ja som sa konečne spokojná vrátila domov. Tak sa to predsa len podarilo. Ľudia prídu, môžem pokojne spať.

Asi o hodinu počujem zvonček. Nečakám nikoho, tak ma to príliš netrápi. Zrazu sa objaví mamina s taškou v ruke. Práve spomínaný kroj priniesol brat dotyčnej dievčiny. Rozmyslela si to, už je na to „stará“...

V nedeľu ráno sa dozviem, kto ďalší nemôže prísť. Až mám strach zdvihnúť telefón. A zvyšok príbehu poznáte. Aspoň tí, ktorí stojíte vonku... Napokon všetko dobre dopadne. Veď to je na oslavu Pána a On to už vždy nejako zariadi, aby sme sa pred ním nemuseli hanbiť. Akurát staré mamy nechápavo krúčia hlavami:

- Tá dnešná mládež... A my sme sa volakedy aj celé týždne hnevali, či je tá druhá volačo viac jak já, keď tú na procesiu ohlásili a mňa né... Šak to bola najväčšia česť...

Majka